

relse gør sig ganske særlige Forhold gældende, foreslaas dog indført en Særordning, jfr. Bemærkningerne til Kap. VI.

Den saaledes foreslaaede Ordning, hvorefter den Del af Børneforsorgen, derunder Retten til at fjerne Børn fra deres Hjem mod Forældrenes Villie, der hidtil har været udøvet af et særligt dertil valgt Organ, Værgeraadene, henlægges til de sociale Udvalg, synes ikke betænkelig, da de sociale Udvalgs Medlemmer skal vælges blandt de af Kommunens Befolkning direkte valgte Medlemmer af Kommunalbestyrelsen, medens Værgeraadenes Medlemmer som ovenfor bemærket nu vælges indirekte, hvortil kommer, at Kommunalbestyrelserne er frit stillet med Hensyn til, hvilke Personer de vil indvælge i Raadene. Derhos fremhæves, at medens det efter den nugældende Ordning kun i visse Tilfælde, nemlig naar der er Tale om Børneværnsforanstaltninger, der udøves gennem Forsørgelsesvæsenet, er den samme Myndighed, der træffer Beslutning om og bevilger Midlerne til de paagældende Foranstaltningers Iværksættelse — idet det forsaavidt angaar Værgeraadets forsyn er en anden Myndighed end den betalende, nemlig Værgeraadene, der paabyder maaske ganske tilsvarende Foranstaltningers Iværksættelse, hvorefter Kommunalbestyrelserne uden Adgang til nogen reel Kritik skal udrede deres Andel af Omkostningerne herved — byder Forslaget ogsaa i denne Henseende en langt mere rationel Ordning, idet det som Hovedregel vil være den samme Myndighed, der beslutter, og er økonomisk interesseret i de med de trufne Foranstaltninger forbundne Udgifter.

Under Hensyn hertil foreslaas, som allerede bemærket, Udøvelsen af alt Børneværn henlagt til en Myndighed, de sociale Udvalg, dog at man har lagt megen Vægt paa at knytte særlig Sagkyndige eller børnesagsinteresserede til Arbejdet, jfr. nærmere § 27. Og da man derhos har anset det for ønskeligt at foretage en Kodifikation af den nugældende Lovgivnings spredte Bestemmelser paa dette Omraade, har man i Forslagets Afsnit II sammenarbejdet de i Fattigloven indeholdte Bestemmelser om Forsorg for Børn, Lov af 30. Juni 1919 om Statstilskud til Fremme af forebyggende Børneforsorg, Lov Nr. 237 af 12. Juni 1922, jfr. Lov Nr. 55 af 31. Marts 1926 (Værgeraadetsloven) og Lov Nr. 122 af 28. Marts 1923 om Tilsyn med Børn.

Bortset fra de Ændringer, der følger af, at Varetagelsen af den offentlige Børneforsorg foreslaas henlagt til de sociale Udvalg, fremtræder Lovforslagets Afsnit II i det

væsentlige som en Kodifikation af de nugældende Lovbestemmelser, idet man dog tillige har foreslaaet saadanne Ændringer i disse, som det efter de indvundne Erfaringer maa anses for paakrævet at foretage.

Som tidligere anført, har der til at bista Socialministeriet ved Udarbejdelsen af Bestemmelserne i dette Afsnit af Loven været nedsat et særligt Udvalg (Børneværnsudvalget). Dette Udvalgs Udkast er optaget i Lovforslaget med de Ændringer, Ministeriet har ment at maatte foretage i dette. Med Hensyn til de Ændringer, der foreslaas i den nugældende Lovgivning, henvises til Bemærkningerne til Børneværnsudvalgets Forslag. Forsaavidt man ikke har kunnet tiltræde Udvalgets Forslag eller har ment at maatte stille Forslag om yderligere Ændringer i den gældende Lovgivning, er der gjort nærmere Rede herfor i Bemærkningerne til Lovforslagets enkelte Paragrafer.

Desuden har man for at opnaa den samme Sprogbrug i hele Lovforslaget foretaget talrige redaktionelle Ændringer. Da det imidlertid vil føre for vidt at gøre Rede for hver enkelt af disse, vil de i de efterfølgende Bemærkninger til de enkelte Paragraffer kun blive omtalt, forsaavidt det er nødvendigt for Forstaaelsen.

Endelig har man af systematiske Grunde anset det for rettest at ændre Rækkefølgen af Kapitler i dette Afsnit i Forhold til Børneværnsudvalgets Forslag, saaledes at Reglerne om Tilsyn med Børn (Børneværnsudvalgets Forslag Kap. III) som Kap. VII anbringes foran Reglerne om forebyggende Børneværn (Børneværnsudvalgets Forslag Kap. II), der da optages som Kap. VIII.

Ministeriet er vel med Børneværnsudvalget enigt i, at det er ønskeligt at fremhæve Betydningen af Anvendelsen af forebyggende Foranstaltninger, og mener derfor ogsaa, at Reglerne herom bør have deres Plads foran Reglerne om Børns Anbringelse udenfor deres Hjem; man er imidlertid af den Opfattelse, at Reglerne om Tilsyn med Børn, der instituerer en almindelig Retstilstand, gældende for alle af Reglerne omfattede Børn og Forhold, bør sættes foran de Bestemmelser, der hjemler Ret — og Pligt — for det sociale Udvalg til, naar Forholdene i det enkelte Tilfælde kræver det, at iværksætte særlige Foranstaltninger overfor enkelte Børn.

Idet man henviser til de forskellige Bemærkninger, skal her blot anføres følgende: